

på at se på nogle af de problemer, der er. Det er simpelt hen et udtryk for, at vi har nogle elever, som er mere krævende, som forventer mere, og jeg synes faktisk, at det ville være godt, hvis vi var i stand til at hjælpe med at gear systemet til, at de alle sammen kunne få en fornuftig udvikling som personer.

Addi Andersen (CD):

Det er temmelig længe siden, der har været en forespørgsel om folkeskolen, der indholdsmæssigt ligner den, der er til debat i dag. Man skal faktisk helt tilbage til 1982, hvor CD rejste en forespørgsel om skoletræthed og disciplinkrise. Det var noget, der blev talt meget om dengang. I dag er der heldigvis gode signaler om, at mange elever er glade for at gå i skole. Vi hører ikke længere så meget om skoletræthed som et problem. Disciplinkrise er heller ikke et ord, der bruges mere, men forespørgslen i dag går dog i den retning.

Hvad kan der gøres for at skaffe bedre undervisningsbetingelser i folkeskolens normalklasser? Og hvad kan der gøres for at skaffe mere ro og ordentlig opførsel? Sådant lyder spørgsmålet i dag.

Den seneste tids beretninger om vold eller trusler om vold mod lærere i folkeskolen har vakt opsigt. Og selv om man skal afholde sig fra at generalisere og af den grund tro, at det nu er livsfarligt at være bag et kateder, ja, så må jeg sige: Det er fuldkommen uacceptabelt, hvis den slags får lov at passere. Det skal lærerne selvfølgelig ikke finde sig i. Det er da også det svar, undervisningsministeren allerede har givet i Folketingets spørgetid for nylig. Men hvordan kommer det overhovedet så vidt, at den slags kan forekomme? Det kan der ikke svares kort og klart på. Men ingen kan vel være i tvivl om, at det også har at gøre med en hel række forhold, som hverken ministre eller Folketinget kan styre med love og regler. Opdragelseshandicap er f.eks. et nyt ord, der er dukket op, og det siger jo noget om, hvor hunden ligger begravet.

Det, vi kan svare for, er, at nogle lovgivningsmæssige rammer er i orden. Men børneopdragelsen er og bliver forældrenes opgave og ansvar, og det er og bliver i familien, børnene først og fremmest skal lære, hvad der er rigtigt, og hvad der er forkert, og hvor langt man kan gå, før festen stopper.

Den opdragelse kan skolen så udbygge og understøtte bl.a. med undervisningen i de holdningsdannende fag. Det kan godt være, at det er

nødvendigt at få understreget forældrens varet, så det ikke kan misforstås, og det vil CD meget gerne være med til og f.eks. opfordre forældrebestyrelserne til at få sat gang i en debat om en holdningsbearbejdelse.

Det offentlige kan som sagt sørge for nogle rammer med gode og tilstrækkelige børnepasningsmuligheder ude i kommunerne med en vifte af tilbud til børn og unge, og vi kan i det hele taget sørge for og sikre børnefamiliernes vilkår gennem lovgivningen. Vi kan så naturligvis lave en god skolelov med ramme om undervisningen. Det er noget, vi kan gøre.

Selv om den nye folkeskolelov er god på mange måder, så er der problemer ude i den enkelte classes hverdag, som har indflydelse på, hvordan ungerne opfører sig, og hvordan de tager imod undervisningen. Sådant har det altid været. I dag er en masse børn efterhånden flasket op med tv, video og computer, hele den moderne teknik har for længst gjort sit indtog i barnekammeret. På den baggrund kan man måske ikke forvente, at de samme børn skal synes, det er særlig spændende at komme hen i en måske forfalden skole og få stukket en gammel laset skolebog ud, og hvis der overhovedet er nogen computer til disposition, så skal den måske deles med 40 andre.

Skolen skal stille krav til elever såvel som forældre, men begge parter må omvendt også have berettigede krav til skolen om både kvalitet i selve undervisningen og i undervisningsmidlerne og også til tidssvarende indretning og udstyr af bygningerne.

Meget af det beror imidlertid på kommunalt ansvar, og jeg er bange for, at forholdene er på vej til at blive så uensartede, at folkeskolen ikke giver børnene de lige vilkår, som netop skulle kendetegne samfundets undervisningstilbud til alle. Det er jo derfor, vi kalder det folkeskolen, altså folkets skole.

Lærernes uddannelse har selvfølgelig væsentlig indflydelse på kvaliteten i undervisningen, og meget tyder på, at der er behov for ændringer i seminarieuddannelsen. Lærerne skal være dygtige i deres fag, men de unge lærere skal også fra seminarierne have den pædagogiske og håndværksmæssige bagage i orden. De skal kunne håndtere klassesituationen og beherske det metodiske værktøj. De skal kunne mange ting foruden det faglige for at leve op til lovens krav om differentieret undervisning. Det er altså ikke nogen nem opgave, når næsten 100 pct. af alle eleverne optages i nor-